

syn til de reale Grunde og efter almindelig Opfattelse i den paagældende Art af Forretninger ganske maa sidestilles med en Tilbagekaldelse, der virkelig er kommet frem inden eller samtidig med, at Tilbudet er kommet til den anden Parts Kundskab.

Reglen i § 8 gælder ikke blot for Tilbud, men ogsaa for Svar paa Tilbud. Dette stemmer med fornævnte tyske og schweiziske Lovbestemmelser og det ungarske Udkast § 938, der alle paa dette Punkt have samme Regel for Tilbud og Svar paa Tilbud. Det er altsaa nok til at holde Tilbudet i Kraft, at antagende Svar er kommet frem i rette Tid, men indtil Tilbudsgiveren har faaet Kundskab om Svaret, kan dette tilbagekaldes. Det er forøvrigt ikke blot antagende Svar, Reglen gælder; efter sin Formulering maa den ogsaa finde Anvendelse paa Afslag, ligesom den analogisk vil være anvendelig paa andre Erklæringer til fraværende Personer.

Bestemmelsen i Udkastets § 8 udelukker ikke, at visse ensidige Erklæringer undtagelsesvis ere bindende, forinden de komme til vedkommendes Kundskab, enten ifølge Lovhjemmel, f. Eks. den paa en Veksel tegnede Akcepterklæring, se Vekselovens § 21, 3dje Stykke, eller uden saadan ifølge Betragtninger hentede fra Forholdets Natur.

I udenlandske Love, saaledes i den tyske borgerlige Lovbog § 130, 2det Stykke og det ungarske Udkast § 939 træffer man Bestemmelser om Betydningen af, at den, der har afgivet et Tilbud eller Svar, dør eller kommer under Konkurs eller bliver umyndiggjort, inden Tilbudet eller Svaret er kommet frem, eller af, at en saadan Begivenhed rammer Tilbudsmotageren, forinden Aftale er kommet i Stand. Kommissionen har ikke anset det for paakrævet at give Regler om Tilfælde, der spille en saa ringe praktisk Rølle, og mener desuden, at den nærmere Ordning af disse Forhold, hvis en saadan findes paakrævet, maa ske i Forbindelse med Lovgivning om Konkurs og Umyndiggørelse.

For Dødsfalds Vedkommende vil Vejledning til Afgørelsen findes i Udkastets § 22.

§ 9.

Det vil formentlig være indlysende, at Reglerne i Udkastets §§ 2 og 3 om, at Tilbudets forpligtende Kraft er betinget af Akceptsvar, som fastsat i § 1 bør være fravigelige. Lige saa vel som Tilbudsgiveren frit kan bestemme Akceptfristens Længde, maa han helt kunne fritage den anden Part for den sædvanlige Betingelse for Tilbudets forpligtende Kraft, at antagende Svar kommer frem til ham. Undertiden maa det endog uden særlig Tilkendegivelse herom ifølge sædvansmæssig Opfattelse antages, at Svar ikke er nødvendigt, jfr. saaledes ogsaa den tyske borgerlige Lovbog § 151 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 6. Dette vil saaledes i Almindelighed være Tilfældet med Hensyn til Bestilling af Varer, der skulle sendes straks. Naar en Vare bestilles tilsendt straks eller snarest muligt, venter Tilbudsgiveren sædvanlig ikke noget Svar; Ordrens behørig Effektuering maa være tilstrækkelig til at holde Tilbudet i Kraft. Ordentligvis vil den, der har gjort en Bestilling gennem den anden Parts Agent eller Handelsrejsende, ikke vente Svar, jfr. Udkastet til Lov om Kommission m. m. §§ 79 og 89. Og hyppigt vil den, som har afgivet et Gavetilsagn eller andet Tilsagn om Ydelse uden Opofrelser fra den andens Side, ikke kunne antages at kræve Svar som Betingelse for Erklæringens forbindende Kraft.

At Tilbudet i saadanne Tilfælde ikke bortfalder, fordi det ikke besvares, synes selvfølgelig og er derfor ogsaa kun rent forudsætningsvis udtalt i Udkastets § 9. Indtil videre henstaar det altsaa som uvist, om Aftale vil komme i Stand eller ikke. Men Tilbudsgiveren vil kunne faa Interesse i at erholde Besked i saa Henseende. Det bestemmes derfor i § 9, formentlig i Overensstemmelse med gældende Ret, at den anden Part i Tilfælde af den omhandlede